

Arrest

nr. 286 644 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 oktober 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 januari 2019 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Nederlandse schoonzus.

Verzoeker werd op 10 juli 2019 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 6 oktober 2022 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater gelezen in combinatie met artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene vroeg op 28.11.2016, 20.06.2017, 02.01.2018 en 07.01.2019 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde B.F., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...], met wie hij zich vestigde. Deze aanvragen werden geweigerd op respectievelijk 24.05.2017, 18.12.2017, 25.06.2018 en 27.12.2018. Na een vijfde aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon op 07.01.2019, werd betrokkene bij uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, door de Stad Antwerpen op 10.07.2019 in het bezit gesteld van een F kaart.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging was tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit van 03.01.2020, datum waarop betrokkene op een afzonderlijk adres werd ingeschreven dan dat van de referentiepersoon.

Wat precies bedoeld wordt met het begrip gezamenlijke vestiging heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen andermaal verduidelijkt in het arrest nr. 267 282 van 26 januari 2022: "Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de contante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030)" RvV nr. 267 282 van 26 januari 2022. Met dit laatste werd dus duidelijk iets anders bedoeld dan het loutere gegeven dat de Unieburger en zijn familielid beiden nog verblijven in het gastland. Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de constante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030). Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet "ne s'aligne par sur l'article 13 de la directive dès lors qu'il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l'installation commune" (eigen vertaling: "niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging"), waarmee werd bedoeld een minimum aan (gezins)relatie. De bewoordingen van deze nationale wetbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was. Uit een volledige lezing van de bestreden beslissing blijkt niet zozeer dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd louter omdat hij niet langer op hetzelfde adres verblijft als zijn Nederlandse broer, maar ook omdat er geenszins nog een afhankelijkheidsband met zijn broer blijkt."

Om te beoordelen of er sprake is van een gezamenlijke vestiging, blijkt het aldus wel degelijk van belang te zijn om te onderzoeken of er sprake is van een zgn. beschermenswaardige familiërelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en daarin speelt de afhankelijkheid tussen die personen uiteraard een belangrijke rol.

Echter, nergens uit het administratief dossier dat er sedert 03.01.2020 nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene maakte naar aanleiding van ons verzoek om inlichtingen documenten voor waaruit blijkt dat hij sedert september 2019 is tewerkgesteld is bij V. F&J BV. Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 24.03.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd op 06.04.2022 per aangetekend schrijven naar betrokkene gestuurd.

Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Bewijs van adreswijziging waarbij betrokkene zich in januari 2020 liet inschrijven op een ander adres dan dat van de referentiepersoon;
- Attest van inburgering op naam van betrokkene en verschillende certificaten Nederlands;
- Arbeidsovereenkomst dd. 01.09.2019 met BV V. F&J; loonfiches en individuele rekeningen voor 2019, 2020, 2021 en januari en februari 2022; attest van arbeidsgeschiktheid
- Documenten van het ziekenhuis met betrekking tot een in maart 2020 uitgevoerd onderzoek en ziektebriefje voor 04.03.2020; voorschrift voor brillenglazen
- Huurovereenkomst en bewijs van doorlopende betalingen voor huur

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art.

42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Hij vroeg op 07.01.2019 gezinshereniging aan met zijn schoonzus (datum bijlage 19ter). Reeds op 03.01.2020 werd betrokkene op een afzonderlijk adres ingeschreven dan dat van de referentiepersoon. Hij is dus geenszins drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd geweest. Bovendien blijkt er uit het dossier dat er minstens sedert 03.01.2020, buiten de normale familiale banden, ook geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en zijn zus. Integendeel, betrokkene is sedert september 2019 tewerkgesteld bij V. F&J. Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon en dit sedert minstens 03.01.2020. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de uitzonderingsgrond onder 1°.

Bij gebrek aan minderjarige kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier of de door betrokkene voorgelegde stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij V. F&J. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft thans iets meer dan 3,5 jaar legaal in het Rijk, wat, zeker gezien zijn leeftijd (bijna 30 jaar), een relatief korte periode is. Gezien deze korte verblijfsperiode, is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met zijn herkomstland.

Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn bij V. F&J, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een inburgeringscontract en diverse taalattesten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald. Thans woont hij niet meer in bij de referentiepersoon. Hij toont evenmin aan dat er, buiten de gewone familiale banden, nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover zijn schoonzus. Er is geen sprake van minderjarige kinderen. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain betrokkenes verblijfsrecht heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten geldig 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonzus en broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending van artikel 42quater en 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Verblijfswet). Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending artikel 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

Hoewel de DVZ binnen vijfjaar na de erkenning van het verblijfsrecht een einde kan stellen aan het verblijf indien er geen gezamenlijke vestiging meer is, voorziet artikel 42quater §4,1° een uitzondering.

Indien de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, mag de DVZ immers geen einde maken aan het verblijf.

Uw Raad heeft geoordeeld dat de uitzonderingsgronden in artikel 42quater §4,1° van de Verblijfswet naast elkaar bestaande, onderscheiden uitzonderingsgronden zijn, en dus niet cumulatief van toepassing zijn (RvV 16 juni 2016, nr. 169.961).

Uw Raad besliste ook het volgende:

"Uit wat voorafgaat, volgt dat voor de zogenaamde 'andere familieleden' de bepalingen van hoofdstuk I inzake de 'gewone familieleden' toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de 'andere familieleden'. Specifiek wat de 'andere familieleden' in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet betreft, is in artikel 47/4 van de vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht, waardoor de verwerende partij in de bestreden beslissing als uitgangspunt heeft genomen dat in het geval van verzoekende partij de beëindigingsgronden spelen, zoals voorzien in artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist de (juridische) correctheid van dit uitgangspunt niet." (RvV 30 juni 2022, nr. 274 798).

In casu ging het overeen verblijfsrecht verkregen in functie van een Duitse broer als referentiepersoon, aldus eveneens een toepassing van artikel 47/1 2° Verblijfswet.

Hieruit wordt afgeleid dat de uitzonderingsgronden van artikel 42quater §4,1° van de Verblijfswet ook van toepassing zijn op andere familieleden dan directe verwanten of partners.

In casu voldoet verzoeker aan de voorwaarden van de uitzonderingsgrond. Hij leefde immers samen met de referentiepersoon sinds zijn eerste aanvraag gezinshereniging d.d. 28.11.16.

Verzoeker voegt ook zijn dossier uit het bevolkingsregister (stuk 4), net als familiefoto's uit de betreffende periode (stuk 5), een verzendingsbewijs van een pakketje (stuk 6) en betaalbewijzen en facturen waarop adresvermeldingen staan (stuk 7) toe om dit te bewijzen.

Het tweede lid van artikel 42quater §4, 1° van de Verblijfswet bepaalt een bijkomende voorwaarde voor deze uitzonderingsgrond.

Het derdelands familielid moet immers bijkomend bewijzen dat hij werkt of voldoende bestaansmiddelen heeft om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand en moet een ziekteverzekering hebben.

Verzoeker legt stukken neer om dit te bewijzen: verklaring geen financiële steun (stuk 8), loonfiches (stuk 9), zijn voorstel van vereenvoudigde belastingaangifte van 2021 (stuk 10) en zijn arbeidsovereenkomst met V. F&J BVBA (stuk 11) ter staving van de voorwaarde van werk, en zijn verzekeringsaanvraag met een betalingsbewijs van zijn verzekering (stuk 12) ter staving van de voorwaarde van het hebben van een ziekteverzekering.

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 42quater § 4 1° Verblijfswet, door de duur van de gezamenlijke vestiging niet (correct) in overweging te nemen.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Tweede onderdeel.

De DVZ kan een einde maken aan het verblijf, maar mag niet systematisch een onderzoek naar de oorspronkelijke verblijfsvoorwaarden doen. Enkel bij redelijke twijfel is dit een optie. Artikel 42quater § 5 stelt immers dat de minister of zijn gemachtigde "zo nodig" kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden is voldaan.

Een intrekking is niet verplicht, maar "kan zo nodig".

Artikel 42quater, §1,4° van de Verblijfswet stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is.

De bestreden beslissing verwijst naar dit artikel en motiveert dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en de referentiepersoon sedert 03.01.20.

Verzoeker verkreeg zijn verblijfskaart op basis van artikel 47/1 2° Verblijfswet, hetgeen stelt:

"2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3 § 2:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Verzoeker toonde destijds aan dat hij ten laste was van de referentiepersoon en deel uitmaakte van zijn gezin.

Nergens wordt in hogervermeld wetsartikel gesteld dat het verplicht is dat de aanvrager en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig zijn in België op of na het moment van de aanvraag.

De motivering dat uit het administratief dossier zou blijken dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de referentiepersoon doet dus in principe niet ter zake, aangezien dit geen wettelijke vereiste is.

Artikel 42quater van de Verblijfswet geeft de mogelijkheid een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie. Dit wetsartikel viseert aldus de familieleden-derdelanders van Unieburgers.

Voor wat betreft het begrip "gezamenlijke vestiging" verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald naar de overwegingen 53 en 54 van het arrest Singh (HvJ 16 juli 2015, c-218/14).

Daaruit blijkt dat artikel 7 van richtlijn 2004/38, dat het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden betreft, eist dat de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat 'bezitten, die burger in de gastlidstaat moeten „begeleiden" of „zich bij hem moeten voegen", om in die lidstaat recht van verblijf te hebben (arrest Metock e.a., C-127/08, EU:C:2008:449, punt 86).

Uit de rechtspraak van het Hof volgt verder dat de voorwaarde dat de derdelander de burger van de Unie moet begeleiden of zich bij hem moet voegen, aldus moet worden opgevat dat de familieleden niet onder hetzelfde dak hoeven te wonen, maar dat zij beiden moeten verblijven in de lidstaat waar de referentiepersoon, die burger van de Unie is, zijn of haar recht van vrij verkeer uitoefent (zie in die zin arrest Ogieriakhi, C-244/13, EU:C:2014:2068, punt 39)." (HvJ 16 juli 2015, c-218/14, Singh).

Uit het arrest Singh volgt duidelijk dat "gezamenlijke vestiging" in artikel 42quater van de Verblijfwet derhalve zodanig moet worden opgevat dat de familieleden niet onder hetzelfde dak hoeven te wonen, maar dat zij beiden moeten verblijven in de lidstaat waar de referentiepersoon, die burger van de Unie is, zijn of haar recht van vrij verkeer uitoefent.

Dit wordt ook bevestigd in rechtspraak van uw Raad. Zie bijvoorbeeld het arrest nr. 181 012 van 20 januari 2017, waarin de Raad uitdrukkelijk stelt:

"De Raad benadrukt voor alle duidelijkheid dat de vereiste van "gezamenlijke vestiging" en de bindende uitlegging die daaraan wordt gegeven door het Hof van Justitie, ook geldt voor familieleden-derdelanders van Unieburgers, dit is de categorie van familieleden waarop artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van toepassing is "

De vereiste van gezamenlijke vestiging is dus conform de rechtspraak van het Hof van Justitie de vereiste dat het betrokken familielid en de Unieburger beiden verblijven in de gastlidstaat.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal, nu de zaak valt onder het unierecht daar de beslissing een beëindiging betreft van een verblijfsrecht tussen een derdelander en een Nederlandse unieburger, ertoe gehouden zijn artikel 42quater van de Verblijfwet richtlijnconform toe te passen, volgens de bindende uitlegging die het Hof in het arrest Singh heeft gegeven (RvV nr. 220 542 van 30 april 2019).

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

"Intussen is de situatie van de betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging was tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit van 03.01.2020, datum waarop betrokkene op een afzonderlijk adres werd ingeschreven dan dat van de referentiepersoon."

Verder wordt gesteld wat juist bedoeld wordt met het begrip gezamenlijke vestiging. Hier wordt verwezen naar het arrest van Uw Raad nr. 267 282 van 26 januari 2022.

Dit arrest stelt duidelijk dat er geen permanente samenwoning moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030).

Deze omschrijving is dus iets anders dan louter een gezamenlijk verblijf in het gastland.

Het is duidelijk dat de motivering die uit het administratief dossier zou blijken dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de referentiepersoon dus niet ter zake doet, aangezien dit geen wettelijke vereiste is.

Een einde aan het verblijfsrecht is eventueel mogelijk wanneer de persoon in kwestie geen gezinscel meer vormt met de Unieburger.

Een "gezinscel" staat evenwel in dit geval niet gelijk met een samenwoningverplichting. Ook affectieve en financiële banden kunnen een gezinscel aantonen.

Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat met een 'gezinscel' een daadwerkelijke en effectieve beleefde gezinsband bedoeld wordt. Hiertoe is een effectieve en duurzame vorm van samenwonen niet noodzakelijk vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

Thans legt verzoeker enkele bijkomende stukken neer, zoals daar zijn een verklaring van de referentiepersoon (stuk 13), verklaring van de familie van verzoeker en de referentiepersoon (stuk 14), verklaringen van de bureaus van de referentiepersoon (stuk 15), verklaringen van de bureaus van verzoeker (stuk 16), Whatsappgesprekken tussen de verzoeker en de referentiepersoon die het voortdurende en intensieve contact tussen hen bewijzen (stuk 3), bewijs van facturen en rekeningen van de verzoeker die werden betaald door de referentiepersoon (stuk 7), foto's van de verzoeker met het gezin van de referentiepersoon (stuk 5), een attest van het kinderdagverblijf van de kinderen van de referentiepersoon (stuk 17) en bewijzen van kennis (stuk 18).

De beschermenswaardige familierelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon werd aangetoond.

Er vindt een schending plaats van artikel 42quater § 1 2° en 47 Verblijfswet, het redelijkheidsbeginsel, en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag tot het bekomen van verblijf in België in functie van zijn Nederlandse schoonzus heeft ingediend, meer bepaald als ander familielid in de zin van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Met artikel 47/1 van de vreemdelingenwet werd uitvoering gegeven aan artikel 3, tweede lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dat bepaalt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

In casu werd verzoekers verblijfsrecht beëindigd op grond van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5.

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 7 januari 2019 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van Nederlandse schoonzus. Op 10 juli 2019 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart. Verweerder motiveert dat de situatie echter totaal gewijzigd is. Op basis van het rijksregister stelt verweerder vast dat verzoeker op sinds 3 januari 2020 werd ingeschreven op een afzonderlijk adres dan dat van de referentiepersoon. Sinds deze datum is er volgens verweerder niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging. Naar aanleiding van het verzoek om inlichtingen van 6 april 2022, legt verzoeker onder andere documenten voor waaruit blijkt dat hij sedert september 2019 tewerkgesteld is. Op basis van deze beide elementen oordeelt verweerder dat er niet langer sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt tevens gemotiveerd dat verzoeker geen drie jaar gezamenlijk gevestigd was met de referentiepersoon. Verzoeker voldoet volgens verweerder dan ook niet aan de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, van de vreemdelingenwet. Op basis van deze vaststellingen wordt het verblijfsrecht van verzoeker overeenkomstig artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet beëindigd.

Verzoeker ontkent niet dat hij niet langer op hetzelfde adres woont als de referentiepersoon en dat hij sinds 2019 tewerkgesteld is. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er evenwel op dat hij tussen zijn eerste aanvraag gezinshereniging op 28 november 2016 en 3 januari 2020 samenwoonde met zijn schoonzus en haar gezin. Volgens verzoeker is in de bestreden beslissing de duur van de gezamenlijke vestiging niet correct in overweging genomen. Daarenboven voert verzoeker aan dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Ter ondersteuning van zijn betoog legt verzoeker bijkomende stukken neer, namelijk: zijn dossier uit het bevolkingsregister, familiefoto's, verzendbewijs van een pakketje, betaalbewijzen van facturen met een adresvermelding, verklaringen, whatsappgespreken, facturen en rekeningen op naam van verzoeker die door de referentiepersoon betaald zouden zijn, een attest van het kinderdagverblijf van de kinderen van de referentiepersoon en bewijzen van kennis.

2.2. Zoals blijkt uit artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet moet het ander familielid “*in het land van herkomst, ten laste zijn*” van de Unieburger en moet het ander familielid de Unieburger begeleiden of zich bij hem voegen (artikel 47/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 40bis van de vreemdelingenwet). Conform artikel 42quater, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet kan voorts het verblijfsrecht binnen de vijf jaar na toekenning ervan beëindigd worden wanneer er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn.

Wat betreft het begrip “*gezamenlijke vestiging*”, slaat dit blijkens de rechtspraak van de Raad van State op een minimum aan (gezins-)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030). Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen ‘*vergezellen*’ of ‘*zich voegen bij*’ moeten worden begrepen in die zin dat er een ‘gezinscel’ ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een samenwoning niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS beschikking van 3 december 2019, nr. 13.574).

Nu het gaat om de beoordeling van de gezinscel tussen meerderjarige verwanten, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om te vereisen een bijzondere afhankelijkheidsrelatie aangetoond wordt tussen hem en de referentiepersoon. Dergelijke interpretatie over de gezinsrelatie is conform aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Om te kunnen spreken van een gezinsleven tussen meerderjarige verwanten in de zin van artikel 8 van het EVRM volstaat het immers niet dat er sprake is van gewone affectieve banden maar moeten bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond (EHRM, 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09; EHRM, 2003, *Kwaky-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96). In het arrest “*Rahman*” heeft het Hof van Justitie ook duidelijk gesteld dat het doel van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn in het handhaven van de gezinseenheid in ruime zin ligt door het vergemakkelijken van de binnenkomst en het verblijf van personen die niet onder de definitie van familielid in de zin van artikel 2, (2) van de richtlijn vallen maar die niettemin hechte en stabiele familiebanden onderhouden met de Unieburger op grond van specifieke feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid.

Lidstaten beschikken over een ruime appreciatiebevoegdheid wat betreft de factoren waarmee ze rekening kunnen houden bij de beoordeling van aanvragen voor binnenkomst en verblijf van “*andere familieleden*” en in de uitoefening van die appreciatiebevoegdheid mogen lidstaten specifieke vereisten stellen wat betreft de aard en de duur van de afhankelijkheid ten einde zich ervan te vergewissen dat de afhankelijkheidssituatie echt en stabiel is. In dit verband is het dan ook niet kennelijk onredelijk om het verblijf van een ander familielid te beëindigen, indien deze laatste niet meer gezamenlijk gevestigd is met de Unieburger omdat niet blijkt dat er nog sprake is van een samenwoning en enige afhankelijkheid. Door het verblijf van het ander familielid in dat geval te beëindigen wordt ook geen afbreuk gedaan aan de doelstelling van de richtlijn nu in dat geval niet blijkt dat de Unieburger verhinderd wordt in de uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf. De beëindiging van het verblijfsrecht van het ander familielid in dat geval ontmoedigt de Unieburger immers niet om verder te verblijven in de gastlidstaat.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 januari 2019 voor de vijfde maal een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn Nederlandse schoonzus. In navolging van deze aanvraag werd verzoeker op 10 juli 2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Met betrekking tot de gezamenlijk vestiging voert verzoeker aan dat deze begon op 28 november 2016, namelijk wanneer hij zijn eerste aanvraag indiende om gezinshereniging. Hierin kan verzoeker echter niet worden gevolgd. De vereiste periode van drie jaar samenwoning werd immers ingevoerd om te vermijden dat de bepalingen inzake het verblijfsrecht omzeild zouden worden (zie COM/2001/0257 def. - COD 2001/0111, toelichting artikel 13). Verzoekers interpretatie zou ertoe leiden dat hij louter door het indienen van opeenvolgende (geweigerde) aanvragen gezinshereniging (*in casu* werden er vijf opeenvolgende aanvragen ingediend) en de afgifte ten gevolge hiervan van een voorlopig document bijlage 19ter, geldig voor de duur van het onderzoek, de betrokkene zich reeds zou kunnen beroepen op drie jaar gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon, nog voor de F-kaart wordt toegekend. Een dergelijke interpretatie zou de controle van de verblijfsvoorwaarden en de beëindigingsmogelijkheden overeenkomstig artikel 42quater volledig buiten werking stellen en zou ingaan tegen het doel zelf van artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

Uit een volledige lezing van de bestreden beslissing blijkt daarnaast dat verzoekers verblijfsrecht niet louter wordt beëindigd omdat hij niet langer op hetzelfde adres verblijft als zijn Nederlandse schoonzus, maar ook omdat er geenszins nog een afhankelijkheidsband met zijn schoonzus blijkt.

Uit de stukken die verzoeker neerlegde leidt verweerder af dat hij sinds september 2019 tewerkgesteld is. Bijgevolg is er volgens verweerder niet langer sprake van buitengewone familiale banden aangezien niet langer een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Waar verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk een gezinsband onderhoudt met zijn schoonzus en in dit verband bijkomende stukken neerlegt, merkt de Raad op dat verzoeker deze stukken thans pas voor het eerst neerlegt. Verzoeker werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing uitgenodigd om zijn individuele situatie toe te lichten en nuttige stukken neer te leggen. Verzoeker kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent voormelde stukken niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op deze elementen, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te stellen dat er geen sprake meer is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie, minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bestuur kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld door te oordelen dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging en door hierop volgend toepassing te maken van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.3. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

Schending van het artikel 7 § 1, 2°, 74/13, 74/14 van de Verblijfswet in combinatie met de materiële motiveringsplicht. Schending van het redelijkheids-, zorgvuldigheids-, en evenredigheidsbeginsel.

Vooreerst wil verzoeker opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, er geconcludeerd moet worden dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig genomen werd.

Verwerende partij kan geen bevel afgeven aan verzoeker, zonder eerst op zorgvuldige wijze nagegaan te hebben of hij niet langer voldeed aan de voorwaarden voor haar recht op verblijf.

Verder stelt artikel 7 § 1, 2° van de Verblijfswet dat:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. (...) 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Artikel 74/13 wordt slechts vernoemd, zonder in concreto rekening te houden met de specifieke elementen van het dossier.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM."

2.3.1. Wat betreft de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoeker aan dat deze vernietigd dient te worden aangezien de beslissing tot beëindiging van verblijf nietig is. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt echter dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de vernietiging van de beslissing tot einde van verblijf zich opdringt. Verzoekers betoog is dan ook niet dienstig.

2.3.2. Verzoeker voert in een volgend middelonderdeel aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging noch van een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en de referentiepersoon.

In beginsel heeft de bescherming dat artikel 8 van het EVRM biedt, betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* sprake is van een afhankelijkheidsband met zijn schoonzus die verder gaat dan de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, vormt deze bepaling een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande volgt reeds dat verzoeker een schending van artikel 8 niet aantoont. Wat betreft het hoger belang van het kind en verzoekers gezondheidstoestand worden er geen concrete grieven aangevoerd. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT